

Basın Açıklaması

Karkana Halkı Sıkıntı Çekiyorsa, Bu, Devletin Suçudur

Karkana halkı, kirlenen deniz suyunun ve ölen deniz canlılarının ardından yardım çığlıkları attı. Deniz canlıları adadaki denizcilerin geçim kaynağıdır. Olayın üzerinden bir aydan fazla bir süre geçmesine rağmen bağımsız devlet ve yerel yetkililer, denizcilerin geçim kaynağını tehdit eden, adanın deniz zenginliğini tüketen ve deniz sularını kirleten soruna el atmuş değiller.

Yerel İşler ve Çevre Bakanlığı, Safakus eyaletinin Sidi Mansur kıyısındaki deniz suyunun kırmızılaşması hakkında araştırmalar yapıldığını, araştırma ön sonuçlarına göre sudaki renk değişikliğinin mikroskobik alglerin olağanüstü büyümesinden kaynaklandığını, artan sıcaklığın, sudaki oksijende önemli oranda azalmaya yol açtığını, bunun sonucunda balıkların öldüğünü ve pis kokuların yayıldığını söyledi. Bölge halkı, Karkana'daki petrol şirketlerini, Safakuş'taki "Siyab" petrol kompleksini, gaz emisyonlarını ve zararlı kimyasal atıkları bu çevre felaketi ve balık ölümlerinin başlıca sorumlusu olarak görüyor.

Bu çevre felaketinin ardındaki gerçek nedenler ne olursa olsun sözde bağımsızlığından beri Tunus'taki ardışık hükümetler, Batı ve sömürgeci şirketlerin çıkarlarını korumak için vatandaşların işlerini gütmek şöyle dursun en temel görevlerini bile ihmal etmişlerdir. Karkana Adası ve çevresindekiler bunun açık örneğidir. Adanın zenginliklerini tekelinde bulunduran yabancı şirketler, adanın servetini istedikleri gibi tükettikleri için adadaki geçim kaynakları azaldı, çevre zarar gördü, kalıcı hastalıklar baş gösterdi. Bu durum istisnasız yerli aktörler için de geçerlidir. Şair ne güzel söylemiş: "Sırtında su taşıyan, ama susuzluktan çölde ölen deve gibidir."

Ey Karkana adası ve çevre halkı! Ey Tunus halkı! Bu hükümetler, Batılı departmanların komisyoncusudur. Çığlıklarınızı görmezden geliyor, aldırış etmiyorlar. Allah'a yemin olsun ki tek çareniz, Halife Ömer İbn'ul Hattab'ın iktidarı gibi Raşit bir yönetim var etmek için bizimle çalışmaktır. Ömer, bir gece dolaşırken, bir evden çocuk ağlamaları işitti. Eve yaklaştı, kapıyı çaldı. İçerden yaşlı bir kadın çıktı. Ömer, çocukların niçin ağladığını sordu. Kadın, İki günden beri aç olduklarını, bundan dolayı ağladıklarını; onları avutup uyutmak için boş tencereyi karıştırıp durduğunu söyledi. Ömer bu cevap üzerine irkildi. Kadıncağıza, "Biraz bekle, ben hemen geliyorum" dedi. Hemen koşup bir miktar un ve yağ sırtladı. Hizmetçisi de yanındaydı. Torbayı taşımak için ısrar ettiyse de, Ömer, "Kıyamet günü benim yükümü de taşıyacak mısınız?" diyerek onun isteğini reddetti. Kadıncağızın evine vardığında, Ömer nefes nefeseydi. Hemen yemek yaptı, çocukların karnını doyurdu. Çocuklar sevinç içinde gülmeye, oynamaya başladılar. Bunu gören Ömer kalbi rahatlamış olarak oradan ayrılırken, kadıncağızın, "Allah senden razı olsun. Ömer'in makamına asıl sen lâyıksın" dediğini işitti. Kadın, gece karanlığında gelenin Halife olduğunu fark etmemiştir.